

„Obráťte se a věřte evangelium“

Před sto lety, od května do října 1917, se každého 13. dne v měsíci v portugalské vsi Fatima šestkrát zjevila Matka Boží trojici malých dětí: Lucii dos Santos (10 let) a sourozencům Martovým – Františkovi (9 let) a Hyacintě (7 let).

Byla to mimořádně dramatická doba v dějinách lidstva. Probíhala tehdy 1. světová válka, která vedla ke zkáze Evropy. Papež Benedikt XV. si byl vědom závažnosti situace, a proto 5. května 1917 začal nověnu ke Královně míru. V předposlední den novény, 13. května, se Matka Boží zjevila ve Fatimě trojici malých dětí a předávala jim poselství určené všem křesťanům a všemu lidstvu.

Důrazná výzva k obrácení

Matka Boží nám ve Fatimě připomněla, že odmítnutí Krista a křesťanského systému hodnot je největší tragédií člověka a celých národů, je to větší hrozba než atomová válka a nejhorší katastrofa.

Sestra Lucie zdůraznila, že prostřednictvím fatimských zjevení „Bůh chtěl světu připomenout nutnost vyhýbat se hříchu a povinnost přinést Bohu zadostiučinění za hříchy prostřednictvím modlitby a pokání“.

„Obráťte se a věřte evangelium“ – toto Ježíšovo přání bylo dramatickým způsobem lidstvu připomenuto ve fatimských poselstvích. „Poselství z Fatimy je ve své podstatě výzvou k obrácení a k pokání, jakož i k evangelium. Toto volání zaznělo na počátku 20. století a odtud bylo namířeno obzvláště do tohoto století,“ pronesl ve Fatimě 13. května 1982 svatý Jan Pavel II. Řídící se mateřskou láskou a péčí o každého člověka, Panna Maria připomněla, že největší hrozbou pro člověka je hřích, setrvávání v hříchu a zřeknutí se Boha. Takový postoj nakonec vede k věčné záhubě. Fatimské poselství je určeno všem lidem a je obzvláště aktuální dnes. Panna Maria mluví o nutnosti modlitby, nabízí růženec a varuje před hrozbou morální degradace, poněvadž úpadek morálky s sebou nese války a vede k sebezničení. Zjevení ve Fatimě jsou zvláštním zásahem Boha, který dává celému lidstvu skutečný léčebný prostředek proti hříchu i válkám. Bůh nemůže vzít člověku svobodu, ale skrze mimořádná znamení prosí o odmítnutí hříchu a o život podle zásad evangelia. Všechno však záleží na svobodné vůli člověka, na tom, zda si vybere dobro, či zlo. Proto je fatimské poselství výstrahou před hroznými následky odmítnutí Boha a jeho práv.

Matka Boží během svých zjevení vyzvala k víře v Boha v Nejsvětější Trojici Jediného, který je láska a touží všechny spasit. Připomínala existenci nebe, očistce a pekla, skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii, nutnost modlitby a půstu, vybízela k životu ve shodě s učením katolické církve.

Odkud pochází název „Fatima“?

V 8. století ovládli Iberský poloostrov muslimové. Teprve v roce 1139 se Portugalci osvobodili od jejich nadvlády. Když muslimští Maurové opouštěli Portugalsko, vzal křesťanský rytíř Don Goncalo do zajetí Fatimu, krásnou dceru muslimského knížete, která dostala jméno na počest první dcery Mohamedovy. Don Goncalo se do ní zamiloval a ona jeho lásku opětovala. Nechala se pokřtít a přijali svátost manželství. Žel, rok po svatbě Fatima zemřela. Don Goncalo tehdy vstoupil do cisterciáckého kláštera a místo, kde byla jeho žena pochována, nazval k jejímu uctění „Fatima“.

*Fatimští vizionáři
Lucie, František a Hyacinta*

Matka Boží ve Fatimě připomenula, že největší hrozbou pro lidstvo je odmítnutí Boha a jeho práv

Sluha Boží arcibiskup Fulton J. Sheen potvrdil, že k tomu, abychom mohli plně porozumět obsahu fatimského poselství, je třeba si uvědomit, že Matka Boží se objevila v obci s muslimským názvem. Takto nám Panna Maria touží objasnit, že pro návrat míru je nutné také obrácení muslimů. Proto je naší povinností modlit se za jejich obrácení a tam, kde to je možné, dělit se s nimi o evangelium, o radostnou zvěst o spáse, kterou nám dává Ježíš Kristus.

Hodina dějepisu

Z pohledu na 100 let od fatimských zjevení víme, že v uplynulém 20. století přišla veliká krize víry. To právě tehdy se k moci dostali ateisté, a to jak komunisté, tak fašisté, což v krátkém čase dovedlo k nejstrašnějším genocidám v historii lidstva. Pro nenávisť k nim zahynulo ve 20. století více křesťanů než v prvních 19 stoletích po narození Krista! Je třeba připomenout neobyčejně krvavé pronásledování katolické církve v Mexiku (1926–1930) ateisticko-zednářskou vládou, planoucí nenávisť vůči věřícím. Tisíce kněží a věřících byly zavražděny jenom proto, že se odmítli vzdát víry v Krista. Podobná situace byla ve Španělsku (1936–1939), kdy ateistická vláda komunistů a socialistů, vedená nenávisť ke křesťanům, nechala pozabíjet 13 biskupů, 4184 kněží, 2648 řeholnic a řeholníků a desítky tisíc věřících.⁽¹⁾

Katolickou církev považovaly totalitární systémy za největšího nepřítele, kterého je třeba zničit. Konečným cílem komunistů stejně tak jako hitlerovců bylo úplné zničení křesťanství. Proto tak bezohledně a bestiálním způsobem mučili a vraždili duchovenstvo a další věřící lidi stejně v gulazích sovětských, jako i v hitlerovských koncentračních táborech.

Dějiny nás učí, že kdykoliv byl odmítán Kristus i celý systém hodnot, který On odkázal, vždycky to vedlo ke vzniku zločinných totalitních systémů a genocidy, k úpadku kultury, ke ztrátě svobody a k morální degeneraci společností – a tedy ke stvoření opravdového pekla na zemi. Tak vlastně Matka Boží ve Fatimě připomněla, že největším ohrožením pro lidstvo je odmítnutí Boha a jeho práv, právě skrze tu nejvíce rozšířenou mentalitu takového života, jako by Bůh neexistoval; jakož i ateismus v podobě komunistické, fašistické, satanistické nebo propagované ideologii genderu.

Projevem současné krize víry v Evropě je morální úpadek, projevující se nedostatkem úcty k životu, zabíjením nenarozených dětí ve velkém, uplatňováním eutanazie, sexuální nevázaností, používáním antikoncepce, růstem rozvodů i drogové závislosti atd. Odmítnutí křesťanského systému hodnot vede vždy k zločinnému totalitarismu moci a následně k sebezničení. Proto jsou tak velice nebezpeční ti politici a ty politické strany, kdo propagují potraty, eutanazii, pornografii, morální permissivismus nebo ideologii genderu.

Svatý Jan Pavel II. píše: „Když v mnoha zemích padly ideologie,

Panna Maria hovoří o nutnosti modlitby, nabízí růženec a varuje před hrozbou morální degradace

kteře spojovaly politiku s totalitním pojetím světa – především marxismus – vynořuje se dnes neméně závažně nebezpečí popírání základních lidských práv člověka, když si státní správa přivlastňuje i náboženskou otázku, sídlící v srdci každé lidské bytosti. Je to nebezpečí spojení demokracií s etickým relativismem, jež odebírá občanskému soužití každý spolehlivý morální opěrný bod a ještě radikálněji je zbavuje uznávání pravdy. »Neexistuje-li žádná konečná pravda, která řídí politické jednání a dává mu orientaci, lze ideje a přesvědčení snadno zneužít pro mocenské účely. Jak dokazuje historie, demokracie bez hodnot se snadno mění v otevřenou nebo skrytou totalitu.«⁽²⁾ (Veritatis splendor, 101)

Z *Miłujcie się!* 2/2017
přeložila -vv-

Poznámky:

(1) Českému čtenáři je jistě známá situace u nás v době nacistické a komunistické diktatury... [pozn. red.]

(2) Encyklika *Centesimus annus* (1. 5. 1991), 46: AAS 83 (1991), 850.

– ❀ –

Ve Fatimě nám Matka Boží připomínala poslední věci

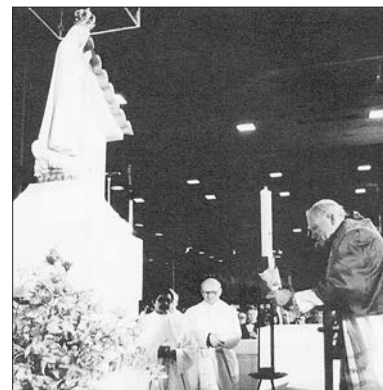
Každé zjevení se zdá být podobné všem ostatním, protože v jeho centru je vždycky výzva k modlitbě a pokání. Současně se však odlišují od sebe navzájem právě tím, že vyzvedají zvláštní aspekt víry. Aurou, která obklopuje Lurdy, je mírnost. Charakteristické pro ně je, že se Maria při žádné jiné příležitosti tolik neusmívala. (...) Ostatně nesmíme přitom zapomenout, že sdělení v jeskyni, že ona je Neposkvrněné Početí, řeklo něco velmi významného a vyzvalo všechny k pokání a modlitbě za sebe sama a také za hříšníky. Ale sdělení se dělo v klidné náladě, bez hrozby trestu. Přesně toto je tím hlediskem, které většinu lidí vábí do Pyrenejí.

Atmosféra Fatimy se naproti tomu jeví převážně jako eschatologická, apokalyptická – ale se smířlivým a nadějným závěrem. Je zřejmé, že hlavní důvod zjevení v Portugalsku spočívá v tom, připomenout lidem obrovskou vážnost pozemského života. Ten nakonec není ničím jiným než krátkou přípravou na opravdový život, na věčnost, věčnost radosti, ale také tragiky. Připomíná milosrdenství, současně však také spravedlnost Boží.

Žádný povolný strýček

Současné jednostranné zdůrazňování milosrdenství zapomíná na vážnost, což je pro katolíky typické. Máme vidět v Bohu milujícího Otce, který nás čeká s otevřenou náručí, současně ale také soudce, který na své neomylnné váze zvažuje dobré a zlé. Ano, očekává nás ráj, ale to předpokládá, že jsme malé a velké talenty, které nám byly svěřeny, využili tak, jak jen to bylo možné.

Bezpochyby: Bůh katolíků není sadistický jako kalvinistů, který podle libosti rozděluje lidi na dvě skupiny: tu, která je předurčena pro ráj, a tu, kterou odjakživa očekává peklo. (...) Ne, Bůh katolíků nemá opravdu nic společného s takovým zkreslením. Ale on také není dobromyslný, povolný, tolerantní strýček, kterému je všechno dobré a který přijímá všechno stejným způsobem...

*Papež Jan Pavel II. ve Fatimě
(12. 5. 1982)*

I když to v duších některých dnešních lidí působí mrzutost a zlost, nabízí nám Kristus svobodu konečné volby pro celou věčnost: záchranu, nebo zavržení. Proto nás může očekávat také peklo, které jsme sice „odstranili“, ale za cenu zaslepení jasných, opakovaně vyjádřených varování evangelia. V něm najdeme úchvatné pozvání Kristovo: „Pojďte ke mně, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ A je tam mnoho jiných slov a gest, která jsou vyjádřením jeho něžnosti. Ale ať se nám to líbí nebo ne, evangelium obsahuje také něco jiného. Je tu Bůh, který je nekonečně dobrý, ale také nekonečně spravedlivý, a v jehož očích proto není nepolepšitelný pachatel zla postaven na roveň s věřícím, který se snaží brát evangelium vážně, navzdory svým omezením a pádům, které zná každý člověk.

V katechismu, v tomto základním textu nauky církve, kompletně obnoveném, vyhotoveném na příkaz svatého Jana Pavla II. a pod zodpovědností tehdejšího kardinála Josepha Ratzingera, autoři napomínají: „Výpovědi Písma svatého a nauka církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud. Současně jsou i naléhavou výzvou k obrácení.“ (KKC, 1036)

„Obráťte se!“

Jsou to právě tyto výzvy (ke zodpovědnosti a obrácení), které jsou jádrem poselství z Fatimy a které jsou stále naléhavější a aktuálnější. Určitě více než v době, kdy se Panna Maria zjevila v Cova da Iria.

Z katolických kázání už během desítekletí zmizelo to, co teologie nazývá posledními věcmi člověka: smrt, soud, peklo, nebe. Když jsou ale v Bohu obsaženy všechny ctnosti v nekonečné plnosti, může v něm chybět spravedlnost, která se v církvi počítá k základním ctnostem? Existuje řada teologů, dokonce známých a vážených, kteří chtějí vyoperovat z Písma jednu podstatnou část tím, že odstraní to, co jim není vhod, a myslí si, že jsou velkorysejší a lepší než Bůh. A tak říkají: „Peklo neexistuje. A jestli ano, pak je prázdné.“

Je pravda, že církve vždycky prohlašovala, že některé z jejích dětí jsou jistě zachráněny tím, že je prohlásila za blahoslavené nebo svaté. Ale stejná církve ještě nikdy neprohlásila, že je někdo zavržen, protože ponechává Bohu poslední rozsudek. Tomu, kdo však přesto tvrdí, že peklo, pokud existuje, je prázdné, můžeme odporovat: „Prázdné? Ale to nevylučuje tu strašnou možnost, že bychom je my, ty a já, nemohli posvětit.“ (...)

Při nejdůležitějším zjevení, při tom ze 13. července 1917, se stalo to, co sestra Lucie r. 1941 popisuje ve slavném dopisu svému biskupovi: „To tajemství se skládá ze tří různých částí, z nichž dvě teď chci sdělit. První částí bylo vidění pekla. Naše Milá Paní nám ukázala velké ohnivě moře, které se zdálo být v hloubi země. Viděli jsme ďábly ponořené do tohoto ohně a duše, jako by byly průhledně černé nebo hnědé, žhnoucí uhlíky v lidské podobě. Pohybovaly se v ohni, vyhazovány nahoru z plamenů, které samy ze sebe vystupovaly z oblaků kouře. Padaly do všech stran jako jiskry při velkých ohních, jakoby bez tíže a rovnováhy, za bolestného řevu a výkřiků zoufalství, které vyvolávaly třesení a strnulost hrůzou.“

Hyacinta, která zemřela o tři roky později jako desetileté dítě, byla vyděšena z toho, co v těchto několika okamžicích viděla, a na smrtelné posteli řekla: „Kdybych jen mohla hříšníkům ukázat peklo, udělali by všechno, aby se mu vyhnuli, tím že by svůj život změnili.“ (...)

Modlitba za hříšníky

K potvrzení ústředního významu poselství o nebezpečí být zavržen je ve Fatimě ještě následující sdělení: Zjevení naučilo vizionáře modlitbě, která se opakuje po každém desátku růžence. Modlitba, která se v katolickém světě rozšířila všude, kde se lidé modlí růženec. A ta zní:

„Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“

Jsou to slova zaměřená zcela na poslední věci a byla dětem řečena samotnou Matkou Boží. (...)

Přejdeme ale k posledním řádkům zprávy svědkyně Lucie, v návaznosti na vizi strašného osudu nepolepšitelných hříšníků: „Pozvedli jsme oči k Naší Milé Paní, která plná dobroty a smutku řekla: Viděli jste peklo,

kam přicházejí duše ubohých hříšníků. Aby se zachránily, chce Bůh založit ve světě pobožnost k mému Neposkvrněnému Srdci. Když lidé budou konat, co vám řeknu, budou zachráněny mnohé duše.“

To je teď útěšný, zcela křesťanský a katolický rys... Pravda vyžaduje připomenout: Když lidem vybledne vážnost evangelia, upadnou do velkého rizika. Ale milosrdenství nebe nabízí ihned léčivý prostředek: ukryt se pod ochranný plášť Mariin a svěřit se jejímu Neposkvrněnému Srdci, otevřenému pro každého, kdo prosí o její mateřskou přímluvu...

K čemu tedy jsou zjevení? Fatima patří k významným odpovědím pro svět, který více a více – a dnes zvláště – zapomíná na to, že život zde na zemi nachází svůj opravdový význam ve věčnosti. Fatima je „tvrdé“ poselství, v dnešním vyjadřování bychom je označili jako „politicky nekorektní“. Přesně proto je podle evangelia tím, že zvěstuje pravdu a odmítá lichocení, pokrytectví, potlačování a zkrášlování. Ale jako při všem, co je opravdu katolické, působí všechny protiklady v životodárné syntéze společně: „Tvrdost“ existuje spolu s něžností, spravedlnost s milosrdenstvím, hrozba s nadějí. Tak je toto poselství, spojené s Portugalskem, současně znepokojující i útěšné.

Z VISION 2000 – 3/2017
přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

– ♥ –

„Udělám zázrak tak veliký, aby všichni uvěřili“

Poprvé od chvíle zmrtvýchvstání Krista, pro potvrzení pravdivosti zjevení, učinil Bůh tak neobvyklý zázrak v předpovězeném čase i místě.

Když se zjevila portugalským dětem, předpověděla Matka Boží veliké znamení na závěr zjevení ve Fatimě. Řekla, že udělá zázrak, aby všichni uvěřili.

Jan Pavel II. věnuje Panně Marii růženec jakožto vótum za záchranu života při atentátu uskutečněném na náměstí Svatého Petra v Římě (Fatima, rok 1982)

Maria pověděla o zázraku Lucii, Františkovi a Hyacintě o tři měsíce dříve, než se stal, a sdělila přesné místo a datum události: 13. října 1917 v Cova da Iria. Masové sdělovací prostředky s nepřátelským postojem vůči katolické církvi nevěřily v pravdivost zjevení, a proto ty informace ve velké míře rozšířily, poněvadž tak chtěly zesměšnit a zdiskreditovat věřící i katolickou církev.

Veliké pronásledování

Je třeba si uvědomit, že v roce 1910, tedy sedm let před zjevením Panny Marie ve Fatimě, se v Portugalsku k moci dostali zednáři. Vláda se rozhodla zničit katolickou církev v průběhu dvou pokolení. Nová, proti Bohu bojující vláda vyhlásila, že katolictví je největším nepřítelem lidstva, opiem lidu, a proto musí být co nejrychleji zničeno.

Začalo kruté pronásledování církve, světských i duchovních osob; na mnohé z nich čekala mučednická smrt. Primas Portugalska a biskupové a kněží, kteří nejvíce nevyhovovali, byli ze země vyhnáni. V roce 1915 byl Lisabon prohlášen za hlavní ateistické město světa. Královskou rodinu vyvraždili do posledního dítěte. A právě tehdy, kdy v Portugalsku probíhalo krvavé pronásledování věřících, kdy byla celá Evropa územím krvavých

bojů a vládu v Rusku převzali komunisté, Pán Bůh mimořádným způsobem promluvil k svědomí lidí prostřednictvím zjevení Matky Boží ve Fatimě.

Dne 13. května 1917 se Maria poprvé ukázala trojici malých dětí: desetileté Lucii, devítiletému Františkovi a sedmileté Hyacintě.

Protože se pověst o zjeveních rozšířila po celé zemi, lidé začali v obrovském množství přicházet do Fatimy. Ateistické vedení, vystrašené vývojem událostí, nechalo uvěznit Hyacintu, Františka i Lucii. Pod pohrůzkou strašného mučení se mocní snažili vynutit z nich doznání, že žádná zjevení neexistují. Děti ale zůstaly pevné, a po několika dnech je proto pustili na svobodu.

Odhodlanost a nával poutníků

Během třetího zjevení, 13. července 1917, Matka Boží předpověděla mimořádný zázrak: „V říjnu (...) udělám zázrak tak veliký, aby všichni uvěřili, že ta zjevení jsou skutečná.“ Maria popsala přesně jeho místo a dobu a prohlásila, že to bude zvláštní znamení Bohem dané, aby každý mohl uvěřit a přijmout její výzvu k obrácení.

Je třeba brát v úvahu, že rok 1917 byl výjimečně těžkým obdobím, poněvadž první světová válka, nejstrašnější ze všech dosavadních válek, trvala už třetí rok. Ateistická vláda Portugalska dělala všechno pro to, aby propagandistickými akcemi a zastrašováním nedopustila shromáždování lidí v předpovězený den 13. října. Nechala dokonce rozšířit zvěst, že na místě zjevení byla umístěna bomba.

Poslali několik tisíc vojáků, aby uzavřeli cesty vedoucí k místu zjevení a lidem nedovolili se tam shromáždit. Odhodlání a vlny přicházejících poutníků byly tak silné, že se veškerá vládní opatření ukázala jako neúčinná. Před polednem 13. října 1917 se shromáždily impozantní davy lidí, čítající více než 70 000 osob. Mnoho z nich muselo překonat desítky, dokonce i stovky kilometrů, v převážné většině pěšky nebo na oslech, také na povozech i v automobilech. Mezi shromážděnými byli nejen lidé prostí, ale rovněž i vědci, novináři a ateisté, stavějící se k tomu velice skepticky. Vojáci Národní gardy se bezúspěšně pokoušeli zadržet masy desítek tisíc lidí, které proudily ze všech stran. Když dav protrhl jedno křídlo, vojáci se obrátili na druhou stranu, tehdy lidé využívali příležitosti a prodírali se jiným místem.

Lucie, František a Hyacinta se těšili, že se v posledním dni zjevení má uskutečnit zázrak, díky kterému lidé uvěří a přijmou poselství Matky Boží.

V den 13. října však měly děti velké obtíže dostat se z domova v Aljustrelu do Cova da Iria.

„Vyšli jsme z domu velmi časně,“ popisovala Lucie, „počítali jsme se zpožděním po cestě. Přicházely masy lidí (...). Ani bláto na cestě nepřekáželo oněm lidem, aby nepoklekali v pokorném a prosebném postoji (...). Když jsme se dostali do Cova da Iria, postavili jsme se vedle skalního dubu, pod vlivem vnitřního vnuknutí jsem poprosila lidi, aby zavřeli deštníky, abychom se mohli pomodlit růženec. Nedlouho poté jsme uviděli záblesk světla a potom Nejsvětější Matku nad skalním dubem.“

Nevidaný sluneční zázrak

Matka Boží pravila dětem: „Chci, aby tu byla postavena kaple na mou počest. Jsem Matka Boží Růženecová. Je třeba nadále se modlit růženec. Válka skončí a vojáci se brzy vrátí domů.“

Lucie prosila o uzdravení nemocných a za obrácení hříšníků. Matka Boží odpověděla: „Jedny uzdravím, druhé ne, musí se napravit. Ať prosí za odpuštění svých hříchů.“ A se smutným výrazem ve tváři dodala: „Ať už lidé nadále neurážejí Boha hříchy, už i tak byl velmi urážen.“ (...) „Znovu široce rozevřela ruce zářící slunečním bleskem. Když se vznášela, její vlastní lesk se odrážel od slunce.“

Toho dne bylo nebe pokryté temnými mraky a od rána se lily na lidi potoky prudkého deště. Všichni byli úplně promoklí a stáli v blátě v očekávání příslibeného zázraku. Náhle déšť skončil, ukázalo se slunce a shromáždění spatřilo, že ze slunce na všechny strany začaly vystřelovat paprsky světla ve střídajících se barvách: červené, zelené, žluté a modré. Zároveň se sluneční kotouč šílenou rychlostí otáčel kolem vlastní osy, jako

*Všichni byli úplně promoklí
a stáli v blátě v očekávání
předpovězeného zázraku*

by to bylo obrovské ohnivé kolo a blížilo se k zemi, vrhající na zemi, stromy, skály i lidi paprsky tak zázračného, silného, barevného světla, jaké nikdo nikdy dosud neviděl. Slunce se třikrát zastavilo a třikrát se ten fantastický tanec znovu opakoval. V jistou chvíli slunce začalo padat a klikatým pohybem se blížilo k zemi. Vypadalo to tehdy, že nastává kosmická katastrofa srážky slunce se zemí. V té chvíli celý shromážděný dav padl na kolena. Lidé šokováni křičeli, prosili o milosrdenství a litovali hříchů. Někteří se hlasitě vyznávali ze svých hříchů, uvažující, že to je konec světa. Lidé vkleče plakali a modlili se. Ten neobvyklý jev trval deset minut. V tom krátkém čase byla země, která se změnila v důsledku prudkého deště v úplně bahno, zcela osušena a do nitě promáčené oděvy shromážděných lidí

zcela vyschly a vypadaly, jako by přímo prošly praním. Během tohoto fantastického zázraku se uskutečnily tisíce obrácení a uzdravení z nejrůznějších nemocí. Lidé s nejvyšším vzděláním a inteligencí oněměli, hleděli jako malé děti.

Jeden ze svědků slunečního zázraku popsal onu neobyčejnou událost takto:

„Hleděl jsem na slunce. Zdálo se mi velmi bledé. Avšak vůbec nezářilo svým leskem. Vypadalo jako sněžná koule otáčející se kolem vlastní osy. Náhle se urvalo z nebe a klikatě začalo padat směrem k zemi. Pod vlivem strachu jsem se skryl mezi lidmi. Všichni plakali v očekávání konce světa.

Vedle mne stál nevěřící člověk, který strávil celé odpoledne zesměšňováním poutníků, poněvadž, jak tvrdil, ti prostáčky přišli do Fatimy jenom proto, aby uviděli malé děvčátko! Hleděl jsem na toho člověka. Stál jako ochrnutý. Pohled měl přikovaný ke slunci a jeho tělo se chvělo. Potom padl na kolena, zvedl ruce k nebi a volal: »Matko Boží! Matko Boží!« Svědci zázraku plakali, křičeli, vzývali Boha na záchranu a prosili o odpuštění hříchů... V době trvajících zázraku dostával celý svět kolem barvy duhy.“

Fatimský biskup v oficiálním pastýřském listě psal na téma slunečního zázraku: „Desítky tisíc lidí viděly ten tanec slunce... Viděly ho osoby z nejrůznějších skupin a společenských tříd, věřící i nevěřící, novináři z hlavních portugalských tiskovin, a rovněž lidé pobývající mimo místo shromáždění.“ V Bibli jsou zázraky nazývány „prstem Božím“ (Ex 8,15; Lk 11,20). Sluneční zázrak byla událost, jaká se nikdy dříve v dějinách lidstva neodehrála. Poprvé od chvíle zmrtvýchvstání Krista, k potvrzení pravdivosti zjevení, Bůh uskutečnil tak neobvyklý zázrak v předpovězeném čase a místě. Byl viděn na rozloze několika desítek kilometrů. Italský vědec Pio Sciatizzi, který byl svědkem této zázračné události, pověděl: „Nemůže být žádných pochyb o historičnosti této události... Jenom Bohu musíme připsat nejzjevnější a největší zázrak v historii...“

*Mezi shromážděnými byli nejen
lidé velmi prostí, ale i vědci,
novináři a ateisté stavějící se
ke zjevením velice skepticky*

Reakce ateistické vlády

Hlavní zednářské síly vládnoucí tou dobou v Portugalsku se soustřeďovaly v tajné organizaci *Carbonaria*, jejímž zakladatelem byl Ing. Antonio da Silva a vedli ji Alfonso Costa a Magalhaes Lima. Památného 13. října 1917 byl da Silva svědkem slunečního zázraku. Díky tomu se stal jedním z prvních zednářů, kteří se sklonili před zázrakem naplňujícím obavami. Brzy poté začal mluvit o smíření se s církví. To se nelíbilo řadě jeho soudruhů. Pohaněli ho, zasypali urážkami a jeho život se ocitl v nebezpečí.

Poněvadž se bezprostředně po zázraku mnoho ateistů obrátilo, snažila se zednářská vláda očistit se od těch elementů, které mohly „zázraku podlehnout“. V masových sdělovacích prostředcích se snažili zesměšnit onu

*Panna Maria předpověděla,
že Bůh udělá zázrak tak veliký,
aby všichni uvěřili a přijali jeho
výzvu k obrácení*

událost i desítky tisíc jejích svědků. Masonske lóže zkonstruovaly skutečně ďábelský plán pro to, jak zesměšnit katolíky a jejich víru. Svobodní zednáři organizovali rouhačské slavnosti, na místě zjevení pronášeli proslovy popírající existenci Boha. Zároveň církvi příkře zabraňovali pořádat veškerá náboženská shromáždění a procesí. Vládní zednářské mise tehdy neúnavně působily, vydávaly brožury a letáky zesměšňující zjevení a kněze – především jezuitu, považované za hlavní viníky. Po slunečním zázraku měly svatokrádežné loupeže, všechny podvody, pokusy o zesměšňování a diskreditaci účinky záměrům zcela opačné. Sluneční zázrak způsobil, že Portugalci přijali mimořádné události ve Fatimě a jejich katolická víra dostala posilu. Zjevení Matky Boží ve Fatimě vedlo k tomu, že osud ateistické revoluce v Portugalsku byl rozhodnut. Stále více narůstal odpor společnosti, mezi vládnoucími se šířilo hluboké neporozumění.

V krátké době vládnoucí zednáři připustili, že se do funkce prezidenta dostal konzervativce Sidónio Pais, který se přikláněl k církevním záležitostem stále více. Z toho důvodu byl také postřelen necelý rok po nástupu do funkce. Zemřel na operačním stole s křížem na prsou. Po jeho smrti přišlo období nazvané „čas absolutního terorismu“. V celém Portugalsku denně vybuchovaly bomby. Takovým způsobem, prostřednictvím zastrašování, se zednáři pokoušeli za každou cenu udržet se u vlády. Jenomže do Fatimy proudily stále větší davy poutníků, přestože tomu vláda přísně zabraňovala a stavěla do cesty silné oddíly Republikánské gardy nebo armády. Navzdory používanému brutálnímu násilí se lidé nedali zastrašit. Poněvadž proudy poutníků stále rostly, v roce 1922 státní agenti vyhodili do vzduchu kapli vystavěnou v místě zjevení a další bomby vybuchovaly v celém Portugalsku, zvláště v Lisabonu a v Portu. Hluboká víra lidí a jejich modlitba však byly tak mocnou duchovní zbraní, že se je nepodařilo zničit ani za pomoci početné armády.

V roce 1927 revolucionáři-zednáři naprosto ztratili podporu, sami se vyčerpali v nesmyslném zápase s katolickou církví a vládu předali do rukou věřícího profesora univerzity v Coimbre, Antónia de Oliveiry Salazara. Co se stalo s hlavními vůdci zednářsko-ateistické revoluce? Lima zemřel zcela rozčarován, zatímco Costa odjel jako emigrant do Paříže, kde – ke všeobecnému překvapení – odmítl ateismus, dal se na spirítismus a život skončil sužován utkvělou představou nadpřirozenosti. Mocná protináboženská vláda v Portugalsku prohrála zároveň s celým svým přepychem, vojenskou silou, možností využívat teror. A to je paradox – prohrála v konfrontaci s trojicí malých analfabetů, dětí, kterým se zjevila Matka Boží.

*Z Miłujcie się! 2/2017
přeložila -vv-*